

Πορείες ενάντια στο εργασιακό νομοσχέδιο στην Νάντ (Γαλλία) : Γιατί επιλέγω να ριζοσπαστικοποιηθώ.

του Antoine από: leplus.nouvelobs.com (μετάφραση-επιμέλεια: barikat)

Στη καλύτερη περίπτωση... Έχει πιάσει τα –αντα, με πνευματική εργασία και ετοιμάζει το διδακτορικό του στις ανθρωπιστικές επιστήμες. Εθνικές πορείες στη Ναντ ενάντια στον νόμο Ελ Κομρί, Αντουάν (όνομα δανεισμένο) υπερασπίζεται μια ριζοσπαστική δράση, βίαιη και στοχευμένη ενάντια στα σύμβολα (του καπιταλισμού). Επεξηγεί τους λόγους που τον οδήγησαν να λάβει αυτές τις αποφάσεις, την οργάνωση του και την αγωνιστική του άποψη.

(σχόλιο Rozenn Le Carboulec)

Δεν ανήκω σε καμία ιεραρχημένη δομή, σε κανένα κόμμα, συνδικάτο ή οργάνωση. Η οργάνωση υπάρχει αλλά δημιουργείται ανάμεσα σε ανθρώπους που μοιράζονται τις ίδιες ιδέες και διαμαρτύρονται χωρίς το λογότυπο κανενός. Βρισκόμαστε σε μέρη που γίνονται συνελεύσεις έτσι ώστε να συνεννοηθούμε για θέματα της πορείας. Μπορούμε, σίγουρα, να μοιραστούμε τις κλασικές ιδέες οργάνωσης, αλλά ο τρόπος δράσης μας είναι σε διάσπαση με τις οργανώσεις τους που μας θυμίζουν πως είναι κομμάτια των ίδιων των νομοσχεδίων ενάντια στα οποία αντιδρούμε. Δεν θέλουμε να είμαστε κοινωνικοί σύμμαχοι, δεν διαπραγματευόμαστε με το κράτος.

Προχωρούμε σε συμβολικές καταστροφές που στόχο έχουν την καπιταλιστική καταπίεση (τράπεζες, διαφημιστικές πινακίδες, εταιρείες μικτές που υπάγονται στο καθεστώς των Σ.Δ.Ι.Τ. (σύμπραξη δημόσιου και ιδιωτικού τομέα) κ.α., που αποδεικνύουν πως το δημόσιο ιδιωτικοποιείται. Μια βιτρίνα που πέφτει συμβολίζει αυτή μας την αντίθεση.

Αυτές οι δράσεις είναι ριζοσπαστικές. Αλλά τι αντιπροσωπεύουν σε σχέση με έναν εργαζόμενο που υπόκειται σε ένα τραπεζικό σύστημα που τον εκμεταλλεύεται; Και ποια είναι τα μέσα δράσης που θα έπρεπε να χρησιμοποιήσουμε όταν το ίδιο το κράτος ανεβάζει το επίπεδο ριζοσπαστικοποίησής του;

Το Μάιο μπλόκαρε ότι σου αρέσει

Δεν αποδεχόμαστε ούτε το άρθρο 49.3 (γαλλικό νομοσχέδιο για τα εργασιακά), ούτε το γκλόμπ.

Τη βία, πρέπει να την αποδημήσουμε. Πρώτα είναι αυτή του κράτους και των δυνάμεων ασφάλειας. Το εργασιακό νομοσχέδιο είναι αντιπροσωπευτικό μιας κυβέρνησης που θέλει να περάσει τα πάντα στο όνομα της αποτελεσματικότητας και της κρίσης. Εμείς δεν αποδεχόμαστε ούτε το 49.3, ούτε το γκλόμπ. Είμαστε ενάντια σε αυτό το νομοσχέδιο, τον κόσμο του και όλες τις μορφές καταπίεσής του, ενάντια στον καπιταλισμό και την γενική επισφάλεια.

Ασκούμε κριτική στην συμπεριφορά των δυνάμεων ασφαλείας. Δεν δρουν πλέον για την διατήρηση της τάξης. Χρησιμοποιούνε όπλα με πλαστικές σφαίρες, καταστέλλουν τους διαδηλωτές με πολύ βίαιο τρόπο, χρησιμοποιούν ελικόπτερα, εγκαθιστούν μια ατμόσφαιρα

που θυμίζει τον αποικιοκρατικό πόλεμο με την παρουσία της Ασφάλειας προσπαθώντας να αρπάξουν κάποιον από το πλήθος.

Σήμερα, προσπαθούμε να δημιουργήσουμε μια απόσταση ανάμεσα στο κράτος και στους ανθρώπους, μια διάσπαση στον κοινωνικό διάλογο. Και όλο και περισσότεροι άνθρωποι παρεκκλίνουν από τους παραδοσιακούς τρόπους δράσης ασπαζόμενοι τη ριζοσπαστικοποίηση. Εγώ δεν θέλω πορείες πίσω από το φορτηγάκι της CGT (κάτι σαν το Π.Α.Μ.Ε., με αρκετές βέβαια διαφορές) και τα μπουρεκάκια με λουκάνικο.

Ξεκίνησα να πολιτικοποιούμαι από το Λύκειο. Μέσω της ιστορίας και της φιλοσοφίας, συνειδητοποίησα γρήγορα πως είναι πάντα οι ίδιοι που εξουσιάζουν. Αργότερα συμμετείχα στις πορείες ενάντια στο σύμφωνο πρώτης εργασίας το 2006. Αυτό το κίνημα μου επέτρεψε να γνωρίσω τους τρόπους να αγωνίζομαι, να περάσω από την παρατήρηση της αδικίας, στην πράξη. Ασχολήθηκα επίσης αρκετά και με το προσφυγικό κίνημα μέσα από διάφορες οργανώσεις για τα δικαιώματα του ανθρώπου.

Μπροστά στο αδιέξοδο, απέναντι στην αστυνομική αυθαιρεσία, αποφάσισα να ριζοσπαστικοποιηθώ. Όταν το κράτος σκληραίνει, είναι αναγκαίο.

Ορισμένοι «κάτοικοι» στη ZAD (κίνημα ενάντια στη δημιουργία του αεροδρομίου Notre-Dame-des-Lande) συμμετέχουν στη μάχη ενάντια στο εργασιακό νομοσχέδιο. Έχουμε ένα κοινό εχθρό, τον καπιταλισμό και τον κόσμο του. Αλλά η ZAD δεν είναι τόσο ενεργή στις κινητοποιήσεις και τα μέλη της δεν προσανατολίζονται σε αυτή τη δράση. Αντίθετα, η εμπειρία των αγώνων μας επέτρεψε να ανανεώσουμε το ρεπερτόριο των δράσεών μας, να ξαναοιζούμε το πεδίο της αστικής διαμαρτυρίας στην Νάντ. Οι κινητοποιήσεις του 2012 και αργότερα αυτές του 2014 έδρασαν ως εργαστήρι που μας επιτρέπει να έχουμε μια ζωτικότητα και να αναρωτηθούμε για τα είδη αγώνα.

Βρες το όριο ανάμεσα στην νομιμότητα και στη μη νομιμότητα.

Δέκα χρόνια μετά το σύμφωνο πρώτης εργασίας, ξαναβρεθήκαμε με άλλα κομμάτια του πληθυσμού μη οργανωμένα, που υποφέρουν από τη κρίση. Το κράτος ενισχύει την βία του. Και δεν υπάρχει καμία επιθυμία διαπραγμάτευσης. Ένας θυμός εκφράζεται, ορισμένες φορές με το μη στοχευμένο σπάσιμο. Αν και αυτή η αντίδραση δεν είναι ίδια με την δικιά μου, είμαι αλληλέγγυος σε αυτές τις κινήσεις. Δείχνουν μια ορισμένη δυσαρέσκεια, μια υποκείμενη απογοήτευση που δείχνει πως όλα μπορούν να εκραγούν. Υπάρχει μια απελπισία, ένα αίσθημα αδικίας ανάμεσα στους νέους και ορισμένοι επιστρέφουν την βία που υπόκεινται. Και, είναι τρομερό, είναι οι ίδιοι νέοι που προσάγονται. Στόχοι εύκολοι γιατί πρέπει να παρουσιάσουν και νούμερα.

Από τις δυνάμεις ασφαλείας έχω πολλές φορές υποστεί εκφοβισμό αλλά ξέρω να παίρνω τις προφυλάξεις μου. Τα κινήματα τα πιο αποφασισμένα είναι αυτά που περισυλλέγουν γνώσεις από τις δυνάμεις ασφαλείας έτσι ώστε να μην είναι σε θεά ευθείας βολής, να καλύπτουν τα χαρακτηριστικά τους, να προσέχουν σε ποιον μιλάνε. Βρες το σωστό όριο ανάμεσα στην νομιμότητα και στη μη νομιμότητα. Σε τέτοιου είδους πορείες, καλύπτω το πρόσωπο μου και φοράω κράνος, όχι από επιθυμία να ανήκω στο φάντασμα του black bloc, το οποίο δεν υπάρχει στη Νάντ, αλλά για να αποφύγω την αστυνομική και τη δικαστική

καταστολή.

Πηγή: <http://leplus.nouvelobs.com/contribution/1517110-manifestations-contre-l...>